JUDECĂTORIA CĂUȘENI
Sediul Bender (*Varnița*)

/Dosarul: 1-39/2026
PIGD: 1-26082038-18-1-29062026/

S E N T I N Ţ Ă
În numele legii

3 noiembrie 2026 satul Varnița

Judecătoria Căușeni, sediul Bender (*Varnița*)
în componența:
Preşedintelui de şedinţă, judecătorul Grigorii Damaschin
Grefierelor Elena Țîțari și Anastasia Ungureanu

cu participarea:
Procurorilor Oxana Țapu și Andrei Illarion
Avocatului stagiar Vlad Vinițchi */în interesele părţii vătămate/*
Părții vătămate Rodica Pavlenco
Apărătorului inculpatei Leonid Cuniţîn
Inculpatei Ana Babzenco

a examinat în şedinţă publică, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Babzenco Ana *****, născută la *****, IDNP *****, originară și înregistrată la domiciliu pe str. *****, în satul *****din r/nul *****(*UAT din stânga Nistrului*), căsătorită, cu doi copii minori la întreținere, neangajată în câmpul muncii, cet. a Republicii Moldova, nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, și fără antecedente penale,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 177 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal.

Procedura de citare legală, a fost respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 29 iunie 2026 – 3 noiembrie 2026.

Cu referire la învinuirea adusă, la materialele cauzei penale și la probele administrate la urmărirea penală, instanța de judecată,

C O N S T A T Ă U R M Ă T O A R E L E:

A S P E C T E D E F A P T Ș I D E P R O C E D U R Ă

a. Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpata ***Ana Babzenco***, pe parcursul unei perioade nestabilite, dar începând cu 4 mai 2025, contrar prevederilor art. 8 din Convenția Europeană pentru protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, care stipulează că *orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private* /…/, și contrar art. 28 din Constituția Republicii Moldova, care prevede că *Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată*, cu intenție directă, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și prevăzând urmările lor, a urmărit scopul raspândirii cu bună-știință a informațiilor ocrotite de lege despre viața personală ce constituie secret personal a părții vătămate Rodica Pavlenco, fără consimțământul ultimei, precum și scopul să o înjosească, să se răzbune și să-i lezeze onoarea, demnitatea și reputația.

Astfel, prin intermediul aplicației de socializare „*TikTok*” și altor platforme informaționale, a creat și a administrat profiluri, inclusiv false, prin care a publicat și a distribuit informații ce conțineau date personale, imagini foto și video cu caracter jignitor, denigrator, date de identificare și alte informații confidențiale despre viața privată a victimei Rodica Pavlenco, fără acordul acesteia. Ulterior, aceste informații au devenit accesibile unui cerc nedeterminat de persoane, iar în acest mod, a încălcat dreptul la inviolabilitatea vieții private Rodicăi Pavlenco, lezându-i onoarea și demnitatea, și cauzându-i o daună morală.

1.2. De către organul de urmărire penală, acţiunile *Anei Babzenco* au fost încadrate juridic conform art. 177 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal - „*încălcarea inviolabilităţii vieţii personale*”, adică pentru „*răspândirea cu bună-ştiinţă a informaţiilor, ocrotite de lege, despre viaţa personală ce constituie secret personal sau familial al altei persoane, fără consimţământul ei, într-un discurs public, prin mass-media şi prin intermediul tehnologiilor informaţionale ori al comunicaţiilor electronice”.*

b. Aspecte de procedură.

2.1. În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, Ana Babzenco a depus o cerere olografă (f.d.105), prin care acesta a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364[1] din Codul de procedură penală, a indicat că recunoaște integral faptele și probele din rechizitoriu, își recunoaște vina și nu solicită administrarea altor probe noi.

2.2. În ședință de judecată, *inculpata* a confirmat autenticitatea și conținutul cererii, a susținut admiterea acesteia și a reiterat că recunoaște vinovăția.

Apărătorul Leonid Cuniţîn, care acționează în baza mandatului avocațial nr. MA *****din 12 iunie 2026 (f.d.41), a confirmat autenticitatea cererii și a susținut examinarea cauzei în procedură simplificată.

Reprezentantul acuzării de stat, *procurorul Andrei Illarion* nu a obiectat, invocând că este dreptul inculpatei de a solicita examinarea cauzei potrivit procedurii simplificate.

2.3. Instanța reține că, potrivit art. 364[1] alin. (1)–(4) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, prin înscris autentic, că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și solicită judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cu condiția să nu solicite probe noi și să existe suficiente date privind vinovăția și persoana acestuia pentru stabilirea pedepsei. În asemenea caz, instanța admite cererea prin încheiere și procedează la audierea inculpatului conform regulilor de audiere a martorului.

2.4. Reieșind din cele expuse, instanța constată că cererea inculpatei Ana Babzenco este autentică, exprimă o manifestare de voință clară și conștientă, a fost susținută personal de inculpat și de apărătorul său în ședință de judecată și vizează examinarea cauzei în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, fără solicitarea unor probe noi. În consecință, instanța a admis, prin încheiere protocolară, cererea inculpatului și a dispus examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364[1] din Codul de procedură penală, procedând la audierea acestuia potrivit regulilor legale.

2.5. Totodată, instanța reține că, potrivit art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Având în vedere principiul contradictorialității, lipsa obiecțiilor din partea acuzării și imposibilitatea instanței de a agrava din oficiu situația inculpatului, admiterea cererii de examinare a cauzei în procedură simplificată se consideră ca fiind legală și întemeiată.

2.6. Din examinarea materialelor dosarului, instanța constată că fapta inculpatei este stabilită, există suficiente date cu privire la personalitatea acestuia pentru individualizarea pedepsei, rechizitoriul este întocmit cu respectarea art. 296 din Codul de procedură penală, iar fapta a fost corect încadrată juridic conform art. 177 alin. (3) lit. a), d) Cod penal. De asemenea, actele de urmărire penală nu sunt pasibile nulității absolute, nefiind identificate încălcări ale principiului legalității sau ale drepturilor fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar partea apărării nici nu a formulat obiecții în acest sens.

2.7. Concomitent, instanța menționează că nici litera, nici spiritul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe de bunăvoie, în mod expres, la garanțiile unui proces echitabil, cu condiția ca aceasta să fi putut prevedea consecințele unei asemenea renunțări (*Hermi c. Italiei, para. 74; Sejdovic c. Italiei, para. 87*).

În acest caz, inculpata Ana Babzenco a formulat o cerere autentică, a fost informat de instanță asupra consecințelor procedurii simplificate și, în prezența apărătorului, a menținut

cererea sa, renunțând astfel conștient și expres la anumite garanții procesuale pentru examinarea cauzei în ordine simplificată.

c. Poziția părților în dezbateri judiciare.

3.1. *Acuzarea de stat,* reprezentată de *procurorul Andrei Illarion* a pledat pentru recunoașterea vinovăției inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate și a efectuat o analiză succintă a probatoriului administrat la urmărirea penală. În opinia sa, aceste probe demonstrează integral faptele comise de aceasta și încadrarea juridică, conform celei din rechizitoriu. Procurorul nu a identificat circumstanțe agravante, dar a invocat circumstanțele atenuante prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. a) și f) din Codul penal. În consecință, a solicitat aplicarea unei pedepse cu amendă în mărime de 600 de unități convenționale, ce constituie echivalentul sumei 30.000 de lei și admiterea acțiunii civile în principu. Măsură preventivă nu a fost aplicată, la fel și cheltuieli judiciare nu au fost suportate, iar referitor la mijloacele materiale de probă, a solicitat păstrarea lor la cauza penală.

3.2. *Apărătorul părții vătămate, avocatul stagiar Vlad Viniţchi,* a solicitat admiterea integrală la acțiunii civile. A susținut poziția acuzării de aplicare a unei sancțiuni pecuniare, dar a mai invocat în replica că este împotriva unei pedepse cu amendă minimă.

3.3. *Partea vătămată Rodica Pavlenco* a susținut cele declarate de către apărătorul său.

3.4. *Apărătorul Leonid Cuniţîn* a subliniat că inculpata a recunoscut integral vina, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în fața instanței, menționând că aceasta nu dorește administrarea de probe noi. De asemenea, a invocat circumstanțele personale atenuante, arătând că inculpata se caracterizează pozitiv și are doi copii minori la întreținere, iar de la mama părții vătămate, inculpata și-a cerut scuze. În temeiul celor expuse, avocatul a solicitat instanței să fie recunoscută vinovată Ana Babzenco în comiterea infracțiunii incriminate, dar cu aplicarea unei pedepsei sub formă de amendă minimă. Asupra acțiunii civile nu s-a expus.

3.5. În ultimul cuvânt, *inculpata Ana Babzenco* a declarat că îi pare rău de cele comise, că se căiește sincer, nu va mai comite astfel de fapte și că își cere scuze de la partea vătămată, precizând că acțiunile sale au fost comise în contextul unor emoții.

d. Declarațiile inculpatei în ședință de judecată.

4. *Inculpata* ***Ana Babzenco***, în ședință de judecată, prin expunere factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea art. 108 din Codul de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt incriminate, a recunoscut vina integral, după care a specificat că locuia cu soțul ei, Ion Babzenco, în Ucraina. În prima lună a anului 2025, verificând telefonul acestuia, a identificat mai multe mesaje pe care soțul le-a purtat cu doamna Rodica, mesaje ce aveau drept scop de a face cunoștință. La obiecțiile sale, soțul a negat faptul că ar fi fost cunoscut cu doamna Rodica. Cu toate acestea, locuind în aceeași casă în orașul Odessa și continuând să poarte discuții cu doamna Rodica, inculpata i-a scris acesteia, comunicându-i că soțul are familie și că ea, adică inculpata, este însărcinată. Doamna Rodica i-a răspuns că el însuși îi scrie și că ei sunt doar vecini. Ulterior, soțul inculpatei a plecat din Ucraina spre Europa. Față de doamna Rodica au mai existat câteva discuții similare,

inculpata având obiecții față de soțul său. Ulterior, în lunile iunie – iulie 2025, inculpata a postat pe platforma „*TikTok*” fotografiile doamnei Rodica însoțite de anumite mesaje și texte din conversația purtată. Ea a postat mai multe imagini cu doamna Rodica preluate de pe profilul acesteia. De asemenea, a postat mai multe date bancare ale părții vătămate și videoclipuri preluate de pe pagina acesteia de „*TikTok*”. În plus, inculpata a mai înjurat-o pe doamna Rodica în discuții private, tot prin intermediul aplicației „*Tik Tok*”.

La întrebările procurorului, inculpata a precizat că nu a postat pe alte rețele sociale, ci a folosit doar aplicația „*TikTok*”, iar mesajele private au fost purtate prin „*Telegram*” și „*WhatsApp*”. A confirmat că videoclipurile postate de ea au adunat vizualizări și reacții diferite, atât bune, cât și rele. A mai menționat că are doi copii minori, adică o fată de doi ani și șapte luni, și un băiat de șapte luni, iar sursa ei de venit, sunt părinții. Inculpata este de acord să îi fie aplicată o pedeapsă cu amendă și este pregătită să achite suma aplicată. A mai precizat că i-a scris mamei doamnei Rodica, de la care și-a cerut scuze.

La întrebările avocatului părții vătămate a confirmat că în pozele postate, inculpata a menționat și copiii doamnei Rodica, dar i-a scris în privat ce ține de copii. De asemenea, a menționat că vizualizările au fost diferite în cantitate, precizând că ea are un public de aproximativ 3.000 de personae de urmăritori.

La întrebările instanței a declarat că a scris înjurături referitoare la faptul că victima se implică în viața de familie unde sunt copii mici, dar nu-și amintește să fi scris ceva ce ar ține de un copil cu dizabilități. Totodată, a confirmat că a scris un mesaje prin care a apreciat-o pe victimă în sensul de „*prostituată*”. A iterat că nu dorește altă pedeapsă decât amenda și utilizează rețeaua „*TikTok*” în continuare, adică nu și-a șters contul (f.d.133).

M O T I V A R E A I N S T A N Ț E I

e. Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică a faptelor.

5.1. Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța se pronunță asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea unei sentințe de condamnare, achitare sau de încetare a procesului penal, sentința fiind pronunțată în numele legii. Hotărârea instanței trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, iar aceasta își întemeiază soluția exclusiv pe probele cercetate în ședința de judecată.

În acest context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

În conformitate cu art. 389 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată doar în măsura în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului a fost dovedită prin ansamblul probelor administrate, fără a se baza pe presupuneri.

Instanța reține că orice condamnare trebuie să se sprijine pe probe certe, după verificarea tuturor versiunilor și aprecierea corespunzătoare a eventualelor divergențe, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

5.2. Instanța constată că, în privința inculpatei Ana Babzenco, urmărirea penală a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa constată că inculpatelor le-a fost adusă la cunoștință atât *natura* și *cauza* acuzației în materie penală, dar și probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit.

5.3. Instanța reține că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenție, implică și obligația motivării hotărârii judecătorești. Sub acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant că instanțele naționale sunt obligate să-și motiveze hotărârile (*Hiro Balani c. Spaniei, Van de Hurk c. Olandei, Ruiz c. Spaniei, Boldea c. României*), întinderea acestei obligații variind în funcție de natura cauzei și de argumentele părților. Motivarea hotărârii trebuie să demonstreze că părțile au fost efectiv ascultate (*Tatishvili c. Rusiei*) și că instanța a examinat în mod real mijloacele de probă și argumentele invocate (*Perez c. Franței*).

5.4. Potrivit art. 93 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele reprezintă elemente de fapt obținute în condițiile legii, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, a vinovăției și a altor împrejurări relevante pentru justa soluționare a cauzei. În conformitate cu art. 101 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă este apreciată sub aspectul pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar probele în ansamblu – din perspectiva coroborării lor, judecătorul formându-și convingerea în mod obiectiv, pe baza examinării integrale a materialului probator și conform legii.

5.5. *Instanța statuează că, deși inculpata Ana Babzenco își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate și fapta incriminată, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe cu privire la caracterul infracțional al faptei comise de ea, cât și a vinovăției acesteia în comiterea infracțiunii, la faza urmăririi penale fiind administrate următoarele probe, care au fost acceptate de inculpată în ședința de judecată:*

- *Declarațiile părții vătămate Rodica Pavlenco,* potrivit cărora, de la 4 mai 2025 până în prezent, cet. Ana Babzenco, născută la *****, răspândește cu bună-știință, fără consimțământul său, informații care conțin date cu caracter personal, imagini foto și video, precum și alte informații ce țin de viața sa privată, prin intermediul tehnologiilor informaționale, inclusiv pe platforma de socializare „*TikTok*” și alte rețele de socializare. Potrivit declarațiilor părții vătămate, aceasta o cunoaște pe Babzenco Ana doar din relatările lui Ion Babzenco, cu care se află într-o relație. Totodată, partea vătămată a indicat că Ana Babzenco și Ion Babzenco sunt căsătoriți oficial, însă de aproximativ un an și jumătate sunt de fapt separați. Partea vătămată a declarat că, după începerea relației sale cu Ion Babzenco, Ana Babzenco a început să o contacteze prin intermediul diferitor profiluri create pe rețelele de socializare, adresându-i expresii jignitoare și ofensatoare, precum și mesaje prin care o denigra atât pe ea, cât și pe

membrii familiei sale. De asemenea, aceasta ar fi amenințat că va publica fotografii și alte materiale personale, inclusiv cu caracter intim, care o privesc pe partea vătămată. Conform declarațiilor acuzatei, întrucât nu a răspuns mesajelor și apelurilor primite, Ana Babzenco a început să creeze profiluri false pe diferite rețele de socializare, inclusiv pe platforma „*TikTok*”, utilizând numele, fotografiile și alte date personale ale părții vătămate. Prin intermediul acestor profiluri, era creată aparența falsă că respectivele conturi aparțin părții vătămate, inducând în eroare rudele, prietenii și alte persoane. Potrivit declarațiilor părții vătămate, pe aceste profiluri erau publicate comentarii și informații denigratoare, jignitoare și necorespunzătoare adevărului la adresa sa, accesibile unui cerc nedeterminat de persoane. Totodată, Ana Babzenco ar fi publicat și pe propriile sale pagini informații despre partea vătămată, însoțite de comentarii jignitoare și defăimătoare. De asemenea, partea vătămată a declarat că Ana Babzenco transmitea membrilor familiei sale, prietenilor și altor persoane, mesaje care conțineau informații denigratoare și neadevărate despre ea, având scopul de a-i afecta reputația, onoarea și demnitatea. În continuare, partea vătămată a indicat că acțiunile respective au avut un caracter repetat și continuu începând cu data de 4 mai 2025 până în prezent, chiar dacă numeroase profiluri utilizate de Ana Babzenco au fost blocate. Potrivit acesteia, prin intermediul altor conturi create ulterior, Ana Babzenco a continuat să publice informații despre ea și să o urmărească în mediul on-line, cauzându-i suferințe morale și afectându-i viața privată. A mai precizat că din 4 mai 2025 până în prezent, acțiunile cet. Ana Babzenco au un caracter de „*cyberstalking*”, adică începând cu data menționată, este hărțuită on-line continuu, chiar dacă multiplele profile a dânsei sunt blocate de către ea, aceasta în continuare prin toate aplicațiile, o urmărește și o afectează moral, inclusiv membrii familiei sale (f.d.10-12).

- *Procesul-verbal de sesizare despre săvârşirea sau pregătirea pentru săvârşirea infracţiunii din 1 aprilie 2024,* potrivit căruia partea vătămată solicită atragerea la răspundere a cet. Ana Babzenco, care începînd cu data de 4 mai 2025 până în prezent, răspândește răspândește cu bună-știință, fără consimțământul său, informații care conțin date cu caracter personal, imagini foto și video, precum și alte informații ce țin de viața sa privată, prin intermediul tehnologiilor informaționale, inclusiv pe platforma de socializare „*TikTok*” și alte rețele de socializare (f.d.4-5);

- *Procesul-verbal de ridicare din 1 aprilie 2026*, prin care au fost ridicate de la Rodica Pavlenco, capturi de ecran a convorbirilor Anei Babenco cu Rodica Pavlenco și terțul Vinițchi Vlad, înregistrări audio/video, și a profilelor din platforma „*TikTok*”, stocate pe un purtător de informație tehnico-electronică (f.d.14, 64);

- *Proces-verbal de examinare a obiectului din 15 aprilie 2026*, prin care a fost cercetat purtătorul de informație tehnico-electronică cu fișiere ridicate de la Rodica Pavlenco, care conţine un fișier audio, 35 de capturi de ecran și 17 fișiere video. Totodată, au fost examinate și mai multe conversatii pe aplicația „*WhatsApp*”, în care este vizată partea vătămată Rodica Pavlenco, cu linkuri ale postărilor și profilelor de pe platforma „*TikTok*”, profile cu numele Rodicăi Pavlenco, însoțite de video cu aceasta și comentarii necenzurate, extrase ale aplicației

bancare și mențiuni scrise în postările video, inclusiv despre faptul că victima ar avea la întreținere un copil cu grad de invaliditate și ar duce un mod de viață amoral (f.d.53-64).

Mijloace materiale de probă:

- *un purtător de informație tehnico-electronic de tip optic (DVD-R*), cu un fișier audio, 17 fișiere video și 35 capturi de ecran, ridicat de la partea vătămată Rodica Pavlenco (f.d.64), care a fost recunoscut în calitate de mijloc material de probă și anexat la cauza penală prin ordonanța din 15 aprilie 2026, emisă de ofițera de urmărire penală, Maria Mihailov (f.d.65).

5.6. În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

5.7. La caz, instanţa mai susţine că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, deoarece această problemă trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național *(Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83)*, iar când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri *(Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, § 33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62)*.

5.8. Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei*.

Subsecvent, instanța notează că urmărirea penală a fost pornită în temeiul plângerii prealabile a victimei Rodica Pavlenco și astfel, au fost respectate prevederile art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit căruia, urmărirea penală se porneşte numai în baza plângerii prealabile a victimei în cazul infracţiunilor prevăzute în articolele: 152 alin. (1), 155, 157, 161, 177, 179 alin. (1) şi (2), 193, 194, 197 alin. (1), 204 şi 246[1] din Codul penal, precum şi al furtului avutului proprietarului săvârșit de minor, de soț, rude, în paguba tutorelui, ori de persoana care locuieşte împreună cu victima sau este găzduită de aceasta.

5.9. Astfel, instanţa a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunţate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziţie clară, prin care au renunțat expres la anumite garanţii procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirea adusă.

5.10. Respectiv, verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală şi declaraţiile inculpatei Ana Babzenco, prin care a recunoscut fapta imputată, în coraport cu probele administrate la urmărire penală, instanţa statuează că a avut loc fapta prejudiciabilă, a fost săvârșită de inculpată cu vinovăție şi este încadrată în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal, după semnele invocate *infra*.

5.11. Astfel, partea vătămată fiind audiată la faza de urmărire penală, a relatat în mod detaliat comportamentul persistent al inculpatei, manifestat prin mesaje, utilizând profiluri create și administrate, inclusiv profiluri false, a publicat și distribuit informații ce conțineau date personale, imagini foto și video cu caracter jignitor și denigrator, care ulterior, devenind accesibile unui cerc nedeterminat de persoane, prin care fapt i-au lezat onoarea și demnitatea victimei, cauzându-i astfel o daună morală. Depoziția sa este coerentă, lipsită de contradicții esențiale și se susține în mod obiectiv prin declarațiile martorilor.

5.12. În acest mod, instanța reține că inculpata a acționat cu intenție directă, cu bună-știință, scopul său fiind de a afecta reputația părții vătămate și de a exercita asupra acesteia presiuni. Totodată, cele comunicate de partea vătămată corespunde și coroborează cu informația obținută în baza procesului-verbal de examinare din 15 aprilie 2026, în cadrul căruia au fost analizate mijloacele de probă digitale, reprezentate de fișiere audio, multiple capturi de ecran și secvențe video extrase din rețelele de socializare (*TikTok*). Astfel, din examinarea conținutului digital administrat ca probă, instanța reține că inculpata Ana Babzenco a distribuit în mod repetat în mediul on-line imagini, mesaje text, videoclipuri și înregistrări audio însoțite de un limbaj vulgar și obscen, aducând calificative jignitoare la adresa părții vătămate Rodica Pavlenco, expunând detalii din viața privată a acesteia și exercitând presiune psihologică.

Instanța conchide că aceste distribuiri au avut loc prin intermediul unor profile create cu numele victimei, cu imaginea acesteia, inclusiv video, însoțite de mesaje vulgare și vădit necenzurate și denigratoare. Îndeosebi, instanța relevă și mențiunile publice despre starea sănătății copiilor victimei, care reprezintă o informație personală și familială, precum și anume informații despre victima, care indiferent dacă ar fi adevărate sau false, vizează exclusiv viața privată a părții vătămate.

5.13. Prin urmare, probele video și foto examinate relevă postarea pe platforma „*TikTok*” a unor materiale cu text suprapus cu caracter denigrator, în care se face referire directă la viața personală a victimei, utilizându-se expresii injurioase și capturi ale unor transferuri bănești. Totodată, înregistrarea audio de 20 de secunde analizată confirmă interacțiunea directă, în care inculpata folosește un limbaj jignitor și amenințător la adresa părții vătămate.

5.14. Instanța mai reține că însăși inculpata a confirmat circumstanțele faptice ale cauzei, declarând că, după ce a descoperit mesaje pe telefonul soțului său, Ion Babzenco, purtate cu partea vătămată Rodica Pavlenco, a acționat în mod direct prin publicarea pe platforma „*TikTok*” a fotografiilor, imaginilor și textelor extrase din conversațiile private, precum și a datelor bancare aparținând părții vătămate. De asemenea, inculpata a admis că a adresat injurii și mesaje jignitoare în cadrul discuțiilor private prin intermediul rețelelor de socializare, recunoscând că a utilizat calitative denigratoare la adresa victimei și că nu și-a șters contul de pe rețeaua „*TikTok*”.

5.15. Analizând probele administrate în ansamblul lor, instanța constată că mijloacele materiale de probă, conținutul fișierelor multimedia și capturile de ecran coroborează logic, formând un tablou probator cert, fără inadvertențe și consistent. Prin urmare, instanța apreciază că vinovăția inculpatei în comiterea faptei imputate este dovedită integral prin aceste probe obiective, care demonstrează fără echivoc acțiunile ilegale săvârșite de ea, având scopul defăimării și hărțuirii părții vătămate.

5.16. Instanța constată că probele se completează reciproc și conduc la concluzia certă că inculpata, fără consimțământul părții vătămate, precum și cu scopul să o înjosească, de a se răzbuna și chiar să o pedepsească prin lezarea onoarei, a demnității și reputației, prin intermediul rețelelor de socializare „*TikTok*” și a altor platforme informaționale, utilizând profiluri create și administrate, inclusiv profiluri false, a publicat și distribuit informații ce conțineau date personale, imagini foto și video cu caracter jignitor și denigrator, ce constituie secret personal sau familial, care ulterior, au devenit accesibile unui cerc nedeterminat de persoane. Astfel, probele administrate formează un ansamblu probator coerent și concordant, care exclude concluzia că fapta imputată ar fi rezultatul unei simple presupuneri.

5.17. ***Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală în baza art. 177 alin. (2) lit. a) și d) din Codul penal***, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) Cod penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Potrivit art.52 alin.(1) Cod penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiaşi articol stabileşte că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

5.18. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte faptul că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de persoanele care efectuează urmărirea penală şi de judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza „*Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală ”.*

5.19. Pentru a ajunge la concluzia despre vinovăţia inculpatei și încadrarea juridică corectă a acţiunilor inculpatei Ana Babzenco, instanţa a făcut o analiză amplă a probelor administrate şi prezentate de acuzatorul de stat prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, care au constituit

obiectul prezentei cercetări judecătoreşti, în raport cu prevederile normelor penale materiale, actelor normative şi doctrinei relevante speţei examinate.

5.20. Instanța constată că inculpata Ana Babzenco a atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii nominalizate din Codul penal, care în acest caz îl formează *relațiile sociale ocrotite de lege referitoare la inviolabilitatea vieții personale, intimității vieții private și familiale. Obiectul imaterial* al infracțiunii îl reprezintă informațiile, ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie un secret personal sau familial al unei persoane. În acest caz, obiectul imaterial se referă la fotografiile cu implicarea părții vătămate Rodica Pavlenco, pe fundalul unor mesaje denigratoare, disponibile în mediul public și online pe platforma „*TikTok*", devenind accesibile unui cerc nedeterminat de persoane. Informațiile ce constituie obiectul imaterial al infracțiunii date, trebuie să îndeplinească următoarele două condiții cumulativ: 1) *să fie ocrotite de lege, întrucât constituie un secret personal sau familial al unei persoane*; 2) *să vizeze aspecte ale vieții private ori familiale ale persoanei vătămate*.

Cât privește prima condiție, instanța menționează că art. 10 alin. (1) - (3) din Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010, în vigoare din 9 iulie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, stabilește că orice persoană are dreptul la respectul vieţii private şi de familie. Totuși, dreptul la respectul vieţii private şi de familie nu se extinde asupra informaţiilor despre viaţa privată şi de familie răspândite cu acordul expres sau tacit al persoanei sau obţinute în locurile publice când persoana nu poate conta, în mod rezonabil, pe intimitate. La fel, nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru că a făcut publice informaţii despre viaţa privată şi de familie a persoanei dacă interesul public de a le cunoaşte depăşeşte interesul persoanei vizate de a nu răspândi informaţia. În acest caz, nu a existat un consimțământ și nici nu exista un interes public față de partea vătămată.

Subsecvent, potrivit art. 28 din Constituția Republicii Moldova, Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată, iar, potrivit art. 8 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Legea admite amestecul unei autorități publice în exercitarea dreptului la viață personală numai în limitele în care acest amestec este prevăzut de lege și numai dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății, moralei ori a drepturilor și libertăților persoanei.

Instanța explică că prin noțiunea de *viață personală*, în sensul art. 177 din Codul penal, se înțelege ansamblul de condiții materiale și morale individuale, particulare, pe care și le creează individul pentru a exista așa cum înțelege el, la adăpost sigur, fără amestecul cuiva. Toate acestea formează mediul în care persoana își desfășoară existența. Prin noțiunea de *informații ocrotite de lege* se înțeleg informațiile confidențiale, nedivulgate, ce aparțin unei persoane, informații care, în cazul divulgării fără permisiunea posesorului, constituie infracțiune. Concomitent, în cauza *Van Oosterwijk v. Belgia*, CEDO a consemnat că dreptul la respectarea vieții private este dreptul la intimitate, dreptul de a trăi așa cum dorești, protejat de publicitate. El cuprinde, de asemenea, într-o anumită măsură, dreptul de a stabili și întreține relații cu alte ființe umane, în special în domeniul emoțional, pentru dezvoltarea și realizarea propriei personalități.

De asemenea, *viața intimă* presupune exercitarea dreptului de singurătate și a dreptului la viața sentimentală, fiind o parte inerentă a vieții personale a fiecărei persoane. Astfel, constituie informaţie despre viaţa privată şi de familie, orice informaţie, inclusiv imagine, informații privind viaţa familială, viaţa la domiciliu, corespondenţa şi conţinutul ei, sănătatea şi defectele fizice, precum şi comportamentul persoanei, în condiţiile în care persoana contează, în mod rezonabil, pe intimitate, iar aceasta este protejată de lege.

5.21. *Latura obiectivă* a infracțiunii de încălcare a inviolabilității vieții private se exprimă în acțiune, având modalitatea normativă de *răspândire* fără consimțământul victimei a informațiilor, ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal al acesteia. Răspândirea informațiilor, în acest sens, presupune comunicarea informațiilor corespunzătoare fie și unei singure persoane, care nu avea dreptul să le cunoască fără acordul victimei.

Mai mult, în acest caz, fapta s-a realizat și printr-o modalitate agravantă, prevăzută la lit. d) a alin. (2) a art. 177 din Codul penal, adică prin „*prin intermediul tehnologiilor informaționale ori al comunicațiilor electronice*”. Or, inculpata a utilizat platforma „*TikTok*” pentru publicarea și răspândirea informațiilor cu caracter personal, acestea devenind accesibile altor utilizatori prin intermediul internetului. În acest context, „*TikTok*” constituie o platformă digitală de comunicare și partajare a conținutului, care funcționează prin intermediul tehnologiilor informaționale și al rețelelor de comunicații electronice, permițând transmiterea și diseminarea informațiilor către un număr nedeterminat de destinatari. Prin urmare, utilizarea acestei platforme pentru divulgarea informațiilor personale reprezintă tocmai modalitatea de comitere a faptei avută în vedere de legiuitor prin circumstanța agravantă menționată. De asemenea, instanța precizează că platforma „*TikTok*” nu reprezintă, în sine, o rețea de comunicații electronice, ci o platformă online (*serviciu digital*), care accesibilă prin intermediul unei asemenea rețele, precum cea de internet.

A contrario, instanța va exclude din acuzația adusă, circumstanța reținută în mod vădit eronat de acuzarea de stat, prevăzută la „*litera a)*” a alin. (2) din art. 177 Cod penal, adică „*într-un discurs public, prin mass-media*”, deoarece nu a fost nici probată și nici măcar expusă în faptele descrise în învinuire, deși i-a fost incriminată formal la încadrarea juridică a faptei. Instanța reține că potrivit art. 2 al Legii nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, prin sintagma „*mass-media*” se înțelege un mijloc de informare în masă, tipărit sau electronic, precum şi jurnalistul, iar prin „*discurs public*” înstanța înțelege expunerea făcută în fața unui număr mare de oameni, la o adunare, miting, consfătuire, conferință, într-un alt context public. Nici unul din aceste modalități nu a fost utilizat de inculpată în acest caz și nici nu reiese din vrio probă acest lucru.

Mai mult, un cadru juridic general privind funcționarea furnizorilor de servicii mass-media va intra în vigoare la 23 martie 2027, prin legea nr. 195 din 24 august 2026 privind mass-media, iar până atunci, inclusiv la momentul comiterii faptei, conform art. 2 al Legii presei nr. 243 din 26 octombrie 1994, în vigoare din 12 ianuarie 1995 până la 23 martie 2027, este stipulat că redacţiile publicaţiilor, periodice şi agenţiile de presă sânt persoane juridice şi îşi desfăşoară activitatea în conformitate cu legislaţia în vigoare şi cu statutul lor. Astfel, o platformă de socializare, precum „*TikTok*” nu reprezintă o instituție de presă, dar este accesibilă printr-o rețea

de comunicații electronice, precum internetul.

Instanța nu a considerat necesară reluarea examinării cauzei într-o procedură generală în acest caz, deoarece excluderea circumstanței agravante nu afectează esențial drepturile inculpatei, fiind favorabile acesteia, precum și nici fapta constatată sau încadrarea juridică, care continuă în baza lit. d) din alin. (2) a art. 177 din Codul penal, iar prin urmare, continuă să fie sancționată de lege cu aceiași pedeapsă. De altfel, din analiza normelor legale, îndeosebi ale art. 364^1 din Codul de procedură penală, nici nu rezultă condiția că inculpatul trebuie să recunoască încadrarea juridică a faptei făcută de către procuror pentru a putea beneficia de judecarea cauzei sale într-o procedură simplificată. O astfel de condiție ar leza deplinătatea de jurisdicție a instanței de judecată care examinează cauza penală pentru că aceasta nu ar putea recalifica fapta imputată persoanei, chiar și în situația în care ar constata că calificarea faptei efectuată de procuror este una eronată, precum în acest caz.

Prin urmare, Codul de procedură penală nu stabilește că pentru judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală inculpatul trebuie să recunoască și *încadrarea juridică* a faptei făcută de către procuror în rechizitoriu. Aceste teze au fost expuse cert și de Curtea Constituțională în § 34 a Deciziei sale nr. 50 din 19 aprilie 2022 privind excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții din articolul 364^1 alineatele (1), (2), (4) și (6) din Codul de procedură penală (*încadrarea juridică a faptei în contextul judecării cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală*).

În acest context, instanța mai notează că încadrarea juridică a faptei penale, identificarea normei aplicabile cazului şi stabilirea pedepsei, ţin exclusiv de competenţa instanţei de judecată. De asemenea, instanţa de judecată efectuează încadrarea juridică a faptei în funcţie de circumstanţele concrete ale speţei deduse judecăţii (*a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 76 din 21 mai 2019, § 18*). Astfel, instanţa de judecată nu este obligată să accepte încadrarea dată de către procuror (*a se vedea Decizia Curţii Constituţionale nr. 40 din 8 mai 2018, § 22 și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului citată acolo*).

În concluzie, instanţa constată că infracţiunea prevăzută de art. 177 alin. (2) lit. d) din Codul penal este o infracțiune *formală* și se consideră consumată din momentul răspândirii fără consimțământul părții vătămate a informației ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal al acesteia.

5.22. În contextul *laturii subiective* a componenței de infracțiune incriminate, aceasta se caracterizează prin vinovăție, sub formă de *intenție directă*. Deci, este obligatoriu ca făptuitorul să manifeste bună știință în raport cu răspândirea informațiilor, ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal al părții vătămate. Acest fapt presupune că la momentul săvârșirii infracțiunii inculpata nu a presupus, dar a cunoscut cu certitudine că a răspândit nu o oarecare informație, dar anume informație ocrotită de lege, despre viața părții vătămate și a familiei sale, ce constituia secret personal sau familial.

Mai mult, crearea unor profile pe platforma online, încărcarea și publicarea unor informații, nici nu ar putea în opinia instanței să fie comise fără o dorință expresă a făptuitorului, adică a elementului *volitiv* al intenției, iar caracterul acțiunile sale, a fost deplin înțeles de

aceasta, ce denotă și prezența elementului *intelectiv* al intenției directe.

5.23. Din punct de vedere al calităţii de *subiect* al infracţiunii, instanţa statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârşirii infracţiunii a atins vârsta de 16 ani. În acest caz, instanţa atestă că inculpata Ana Babzenco a fost identificată prin extrasul din Registrul de Stat al Populaţiei (f.d.30) şi este născută pe *****, nu se află la evidenţa medicului psihiatru sau narcolog (f.d.35, 36) şi astfel întruneşte semnele subiectului infracțiunii incriminate.

5.24. În aceste circumstanțe, reieşind din circumstanţele faptice descrise în speţă şi motivele de drept invocate, de prevederile art. 8 din Convenția Europeană pentru protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, potrivit căreia, *orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private /.../*, precum și contrar art. 28 din Constituția Republicii Moldova, care prevede că *Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată*, instanţa de judecată conchide că în acţiunile inculpatei ***Ana Babzenco*** sunt întrunite toate semnele şi elementele constitutive obligatorii ale componenţei de infracţiune prevăzute de **art. 177 alin. (2) lit. d) din Cod penal** conform semnelor calificative *„răspândirea cu bună-știință a informațiilor, ocrotite de lege, despre viața personală ce constituie secret personal al altei persoane, fără consimțământul ei și răspândirea informației inclusiv prin intermediul tehnologiilor informaționale ori al comunicațiilor electronice”*. Prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea Anei Babzenco la răspundere penală.

f. Cu privire la individualizarea pedepsei.

6.1. *Acuzarea de stat, reprezentată de procurorul Andrei Illarion*, în dezbaterile judiciare a solicitat recunoaşterea inculpatei Anei Babzenco vinovată de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 177 alin. (2) lit. a), d) din Codul penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 600 de unități convenționale, ce constituie 30.000 de lei.

6.2. *Avocatul părții vătămate, avocatul stagiar Vlad Vinițchi*, a susținut poziția procurorului, dar a pledat pentru o pedeapsă cu amendă mai aspră.

6.3. *Partea vătămată Rodica Pavlenco* a susținut cele declarate de către avocatul ei.

6.4. *Apărătorul Leonid Cuniţîn,* care acționează în interesele inculpatei, a iterat că inculpata se căiește de cele comise și a solicitat să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii incriminate, dar cu aplicarea unei pedepse sub formă de amendă minimă.

6.5. La rândul său, *inculpata Ana Babzenco* a iterat în ultimul cuvânt faptul că îi pare rău de cele comise și-a cerut scuze de la partea vătămată. Totodată, a susținut poziția apărătorului său, pledând pentru aplicarea unei pedepse mai blânde și anume amendă în limita minimă prevăzută la art. 177 alin.(2) din Codul penal.

6.6. *În drept*, potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul

penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea juridică a pedepsei, instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art. 61 alin.(l) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

La rândul său, conform art. 78 alin. (2) din Codul penal, în cazul în care instanţa de judecată constată circumstanţe atenuante la săvârşirea infracţiunii, pedeapsa complementară, prevăzută de lege pentru infracţiunea săvârșită, poate fi înlăturată.

6.7. Concomitent, instanța precizează că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune. De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanţa de judecată menţionează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „*preţul*” pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpată, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

6.7. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 177 alin. (2) lit. a), d) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art. 16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor ușoare, comise cu intenţie, care prevede o sancțiune *cu amendă în mărime de la de la 550 la 850 unităţi convenţionale sau cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 1 an, sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare de până la 2 ani, cu amendă, aplicată persoanei juridice, în mărime de la 2000 la 3000 unităţi convenţionale.*

Instanţa de judecată reţine că infracţiunea comisă de către inculpata Ana Babzenco face parte din capitolul infracţiunilor contra libertății, cinstei și demnității personale.

6.8. Totodată, instanţa de judecată nu a stabilit circumstanțe care agravează răspunderea conform art.77 Cod penal, dar a identificat prezența circumstanței atenuante de la art. 76 alin. (1) lit. a) din Codul penal - „*săvârşirea pentru prima dată a unei infracţiuni mai puţin grave*”, deoarece conform extrasului din Registrul informației criminalistice și criminologice (*F.246*), inculpata nu a mai fost anterior urmărită sau condamnată pentru alte infracțiuni (f.d.34).

De asemenea, instanța relevă că la domiciliu, inculpata este caracterizată pozitiv, nu are careva abateri și are la întreținere doi copii minori (f.d.37).

Concomitent, la aplicarea pedepsei penale cu închisoare, instanţa subliniază că în contextul aplicării prevederilor art. 364^1 Cod de procedură penală, inculpata va beneficia de reducerea limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, deoarece a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar astfel, faptul dat nu mai poate fi luat în considerare drept o circumstanţă atenuantă, pentru excluderea unei duble valenţe juridice.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatei Ana Babzenco de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal, nu au fost stabilite.

6.9. În continuare, având în vedere faptul că inculpata a făcut uz de prevederile legii prin care cauza penală a fost examinată în ordine simplificată prevăzută la art. 364^1 din Codul de procedură penală, instanța va proceda potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art.80^1 din Codul penal.

În conformitate cu prevederile art. 80^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu

amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

6.10. La stabilirea pedepsei, instanţa reţine pericolul social al infracţiunii săvârşite, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatei în domeniul infracțiunilor contra vieții private, onoarei și demnității persoanelor (*sau a drepturilor personale nepatrimoniale*), caracterul intenționat și repetat al acestora în mediul on-line, durata în timp a faptelor, gradul de atingere adus valorilor sociale ocrotite de lege, precum și intensitatea suferințelor psihice trăite de partea vătămată în urma distribuirii informațiilor cu caracter personal.

6.11. Având în vedere că infracțiunea comisă face parte din categoria celor ușoare, ținând cont de scopul pedepsei penale la restabilirea echității sociale, de necesitatea corectării inculpatei, precum și în scopul prevenirii săvârșirii infracțiunilor noi, atât din partea inculpatei, cât și a altor persoane, de procedura simplificată în care s-a examinat cauza, de personalitatea inculpatei, care a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, că nu are antecedente penale, că are doi copii minori la întreținere, în vârstă de până la trei ani, că nu este încadrată în câmpul muncii și a pledat personal pentru aplicarea unei sancțiuni fără privarea de libertate, cu amendă, deoarece nu este de acord cu munca neremunerată în folosul comunității, iar partea acuzării a pledat pentru o pedeapsă doar cu amendă, instanța consideră oportună și echitabilă aplicarea în privința Anei Babzenco, pentru infracțiunea comisă, cu aplicarea art. 80^1 alin. (1) Cod penal, a unei pedepse exclusiv cu amendă în cuantumul minim admisibil.

Instanța reține că după aplicarea prevederilor art. 80^1 Cod penal, au fost stabilite noi limite ale pedepsei cu amendă, de la *500 u.c.(conform prevederilor generale de la art. 64 alin. (3) Cod penal)* până la limita maximă de *637 de unități convenționale*. În acest sens, instanța consideră necesară și suficientă aplicarea unei pedepse cu amendă în mărime de *500 de unități convenționale*, ce constituie potrivit prevederilor art. 64 alin. (2) din Codul penal, echivalentul sumei de *douăzeci și cinci mii de lei*.

6.12. Totodată, instanța ia în considerare și comportamentul inculpatei, care a fost consecvent pe tot parcursul procesului penal și a recunoscut faptele incriminate. De asemenea, ea este caracterizată ca o persoană care este integrată social, este căsătorită, are doi copii minori la întreținere, este caracterizat pozitiv la domiciliu, precum și nu a mai fost atrasă la răspundere, fiind astfel integrată social. Subsecvent, din motivele indicate, instanța a considerat că mărimea amenzii aplicate este suficientă ca inculpata să înțeleagă caracterul faptelor sale și să fie prevenite alte fapte similare.

În acest mod, instanța consideră că o pedeapsă mai aspră, ar constitui o împrejurare ce va amplifica în sine efectul coercitiv și preventiv al sancțiunii penale stabilite pentru acest caz. Astfel, în contextul pedepsei aplicate, instanța apreciază că sporirea excesivă a represiunii penale printr-un cuantum mai mare al sancțiunii sau cu altă categorie de pedeapsă, nu este necesară pentru atingerea scopului legii penale. Respectiv, instanţa consideră că sancţiunea aplicată este echitabilă în raport cu infracţiunea săvârşită de inculpată şi în acelaşi timp nu va genera sentimente de nedreptate, dar va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale Statului sunt apărate, iar violarea lor este pedepsită.

6.13. De asemenea, potrivit art. 64 alin. (3^1) din Codul penal, inculpata va fi în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult trei zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancţiunea amenzii este executată integral. La fel, potrivit prevederilor art. 64 alin. (5) din Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă a acesteia de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală sau complementară, instanţa de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maximale, prevăzute de articolul respectiv al Părţii speciale a prezentului cod. Suma amenzii se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 de unităţi convenţionale. Totodată, potrivit art. 64 alin. (7) Cod penal, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanţa de judecată poate, potrivit prevederilor art. 67, să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunităţii, calculându-se 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii pentru 100 unităţi convenţionale de amendă.

g. Cu privire la măsura preventivă.

7.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatei până când sentinţa va deveni definitivă.

7.2. În contextul dezbaterilor judiciare, părțile nu s-au expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa inculpatei.

7.3. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa statuează că în privinţa inculpatei nu se atestă aplicarea unor măsuri preventive.

7.4. Instanţa relevă că potrivit art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatei.

7.5. La fel, potrivit prevederilor art. 175 din Codul de procedură penală, măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă/anumite acţiuni negative asupra desfăşurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinţei constituie măsuri preventive.

Măsurile preventive sânt orientate spre a asigura buna desfăşurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre *asigurarea de către instanţă a executării sentinţei*.

7.6. Aşadar, instanţa consideră la moment posibilă aplicarea faţă de Ana Babzenco a unei măsuri preventive mai blânde, la caz cu *obligarea de a nu părăsi ţara*, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei. Or, inculpata a comis o infracţiune ușoară și a fost sancționată prin această sentință la o pedeapsă neprivativă de libertate, iar acest aspect exclude necesitatea aplicării unei măsuri preventive, precum arestul.

7.7. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a aplica faţă de inculpată, măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara*, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura

comportamentul respectiv al acesteia pentru executarea sentinţei emise, dar şi în ipoteza în care prezenta sentinţă va fi atacată cu recurs.

h. Cu referire la cheltuielile judiciare.

8.1. În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14 Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează chestiuni privind cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

8.2. Instanța reține că reprezentantul acuzării de stat, a iterat că nu sunt careva cheltuieli judiciare. Totodată, la materialele cauzei nu se conțin acte confirmative privind suportarea acestor cheltuieli și nici informații referitoare la cuantumul acestora. În lipsa unor probe care să confirme existența și mărimea cheltuielilor judiciare, instanța este în imposibilitate să pună în discuție o asemenea chestiune. Respectiv, instanța nu se va expune la acest aspect.

h. Cu privire la mijloacele materiale de probă.

9.1. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(l) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte. Procurorul a solicitat păstrarea lor la cauza penală, iar restul participanților, nu s-au expus cu referire la această chestiune.

9.2. În acest caz, instanţa de judecată reţine că prin ordonanţa ofiţerei de urmărire penală Maria Mihailov din 15 aprilie 2026 (*f.d.65*), a fost recunoscut în calitate de mijloc material de probă și anexat la cauza penală *un purtător de informație tehnico-electronic* de tip optic (*DVD-R*), cu un fișier audio, 17 fișiere video și 35 de capturi de ecran, ridicat de la partea vătămată Rodica Pavlenco (f.d.64).

9.3. Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate. Din conţinutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală, constituie mijloc material de probă documentele în orice formă *(scrisă, audio, video, electronică etc.)* care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanţe care au importanţă pentru cauză. Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanţa organului de urmărire penală sau prin încheierea instanţei, la materialele dosarului şi se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.

Conform art. 164 din Codul de procedură penală, *înregistrările* audio sau *video*, fotografiile, mijloacele de control tehnic, electronic, magnetic, *optic* şi *alţi purtători de informaţie tehnico-electronică*, dobândite în condiţiile prezentului cod, constituie mijloace de probă dacă ele conţin date sau indici temeinici privind pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni şi dacă conţinutul lor contribuie la aflarea adevărului în cauza respectivă.

9.4. Instanța concluzionează că, la materialele cauzei penale, un purtător de informaţii tehnico-electronică de tip optic (*DVD-R*), cu fișiere foto, audio și video, se păstrează în dosar, deținerea lor este permisă de lege şi este necesară reieşind din circumstanţele de fapt şi drept stabilite în cadrul şedinţei de judecată, deoarece acesta reprezintă o probă pertinentă, concludentă

și utilă cauzei, care a fost administrată legal, este necesară procesului penal și nu a fost solicitată restituirea sa de alte persoane interesate. Prin urmare, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, instanţa de judecată consideră că acest mijloc material de probă, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

i. Latura civilă.

10.1. Conform art. 397 pct. 1) Cod de procedură penală, dispozitivul sentinței de condamnare, pe lângă chestiunile enumerate în art. 395 și 396, trebuie să mai cuprindă și hotărârea cu privire la acţiunea civilă înaintată sau hotărârea pronunţată din oficiu de către instanţă referitor la repararea pagubei.

În acest sens, instanța menționează că prin ordonanțele din 1 aprilie 2026 (f.d. 9), Rodica Pavlenco, a fost recunoscută în calitate de partea vătămată la cerere, deoarece a susținut că prin infracțiune i-au fost cauzat prejudiciu moral. În fața instanței, reprezentantul părții vătămate, avocatul stagiar Vlad Vinițchi a depus o acțiune civilă, prin care solicită încasarea din contul inculpatei Ana Babzenco, în beneficiul părții vătămate Rodica Pavlenco, a prejudiciului moral cauzat prin infracțiune în mărime de 50.000 de lei (f.d.123-126).

Și-a motivat acțiunea că din punct de vedere al circumstanțelor de fapt, începând cu data de 4 mai 2025, inculpata Ana Babzenco a publicat și a distribuit în mod repetat pe platforma „*TikTok*”, imagini foto/video și informații cu caracter personal care vizau viața privată a dnei Rodica Pavlenco, acțiunile fiind însoțite de comentarii defăimătoare transmise inclusiv membrilor familiei și cunoștințelor. În cadrul audierilor din 24 iunie 2026, inculpata și-a recunoscut pe deplin acțiunile și vinovăția, aspect susținut și de mijloacele de probă administrate. Conduita ilicită și prelungită a inculpatei a generat victimei o stare de stres accentuat, umilință și vulnerabilitate, afectându-i viața familială și socială, suferința fiind amplificată și prin expunerea unor materiale denigratoare în fața unui membru apropiat al familiei (*copilul acesteia*).

Acțiunea este întemeiată conform art. 219 Cod de procedură penală, și 1998, 2036 și 2037 Cod Civil, care reglementează dreptul la repararea prejudiciului moral cauzat prin atentele aduse drepturilor personale nepatrimoniale. Pentru justificarea cuantumului solicitat, avocatul face trimitere la practica unor instanțe naționale în cauze similare de aplicare a art. 177 din Codul Penal (*decizii ale Curții de Apel Chișinău și ale Judecătoriei Căușeni*), subliniind că suma de 50.000,00 de lei este una proporțională și rezonabilă în raport cu caracterul intenționat, public, repetat și de lungă durată al faptei, precum și cu gravitatea suferințelor psihice suportate.

10.2. *După ce a studiat acțiunea, a ascultat părțile și a analizat materialele cauzei penale, instanța consideră că acțiunea civilă urmează să fie admisă parțial din următoarele motive.*

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă. Soluționând chestiunea privind acțiunea civilă depusă, instanţa va ţine cont de prevederile art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală, care prevede că odată cu sentinţa de condamnare, instanţa de judecată, apreciind dacă sânt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acţiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Concomitent, art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, prevede că fiecare parte

trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform art. 219 alin. (1) din Codul de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvîrşirea acesteia". Alin. (2) pct. 4) al aceluiași articol prevede că persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin /…/ *4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputaţiei profesionale.* Alineatul (4) al aceluiași articol prevede că la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanţa de judecată ia în considerare suferinţele fizice ale victimei, gravitatea şi persistența suferințelor psihice, inclusiv legate de incapacitatea de a se apăra pe sine ori alte persoane, prejudiciul agrement sau cel estetic. Conform art. 219 alin. (6) Cod de procedură penală, acţiunea civilă poate fi intentată în numele persoanei fizice de către reprezentanţii acestora.

În aspect material, conform art. 1998 alin. (1) Cod civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Potrivit art. 2036 din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Conform art. 2037 din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate, iar la determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

10.3. Cu privire la prejudiciul moral de 50.000 de lei, instanța de asemenea remarcă că, potrivit acțiunii civile, se indică asupra faptului că, drept urmare a infracțiunii îndreptate asupra părții vătămate, acesta a suferit suferințe psihice manifestate prin nervozitate, umilință, vulnerabilitate, rușine și disconfort psihologic, temeri privind impactul asupra copilului său

minor. La fel, infracțiunea a avut și un impact social manifestat prin expunerea rușinii și umilinței în fața rudelor și cunoscuților, informația a ajuns inclusiv la mama sa, cât și un impact asupra reputației părții vătămate prin lezarea onoarei și demnității acesteia. Instanța constată că, deși partea vătămată a invocat suferințe semnificative (*stări depresive, retrăiri, umilință*), care sunt firești în contextul unei infracțiuni similare. Totuși, alte probe care ar argumenta gradul atât de accentuat al urmărilor pentru partea vătămată, nu au fost prezentate, deși părțile nu sunt private de această posibilitate, chiar și în contextul examinării cauzei în procedură simplificată.

10.4. La fel, instanța relevă că prin însăși condamnarea inculpatei și impunerea la executarea unei pedepse, la fel este adusă o satisfacție echitabilă victimei. Prin urmare, instanța consideră că suma de 20.000 de lei constituie o despăgubire proporțională, echitabilă și rezonabilă pentru prejudiciul moral cauzat părții vătămate Rodica Pavlenco, iar această sumă reflectă atât gravitatea atingerii aduse onoarei, demnității și vieții private, cât și va constitui în comun cu condamnarea inculpatei, o satisfacție echitabilă justă pentru victimă.

10.5. Instanța consideră că, doar prin stabilirea pedepsei penale, partea civilă nu va fi satisfăcută echitabil şi nu se vor compensa suferințele suportate de către aceasta, iar din acest motiv, instanţa o va obliga pe inculpată să achite mijloace băneşti părţii civile Rodica Pavlenco în cuantumul fixat, care este o sumă estimată ca fiind accesibilă în raport cu prejudiciul moral suportat și nivelul de proporționalitate dintre gradul de afectare a stării psihice/morale a acesteia și fapta comisă de inculpată, luând în considerare și starea materială a făptuitoarei.

10.6. În subsidiar, instanţa concretizează că art. 6 § 1 din Convenţie este aplicabil unei plângeri cu constituire de parte civilă *(cauza Perez împotriva Franţei (Marea Cameră), §§ 70-71)*, dar cu excepţia cazului în care acţiunea civilă iniţiată are scop punitiv sau este făcută cu titlu de răzbunare personală *(cauzele Sigalas împotriva Greciei, § 29; Mihova împotriva Italiei (dec.))*. De asemenea, în circumstanţele cauzei date, instanţa a luat în considerare și condiţia neadmiterii unei sume excesive a garanţiei pentru o plângere cu constituire de parte civilă (cauza *Aït Mouhoub împotriva Franţei*, §§ 57-58 şi de asemenea cauza *García Manibardo împotriva Spaniei*, §§ 38-45), care în mod vădit, l-ar dezavantaja arbitrar pe inculpat sau alte părţi în proces şi în opinia instanţei ar face îndeosebi imposibil executarea în latura civilă.

În acest sens, deși partea vătămată invocă un prejudiciu și prisma unor situații similare din cauze concrete, acest lucru nu este relevant acestei spețe, întrucât fiecare din cele trei exemple aduse de avocat în acțiunea civilă, corespunde sumei stabilite de instanță în acest caz. Or, într-o soluție exemplificată, se relevă un prejudiciu admis de 10.000 de lei, în altă soluție, de 20.000 de lei, iar în alta de 50.000 de lei. Instanța mai explică că fiecare caz este interpretat de instanțe prin prisma faptelor și a persoanelor, iar cu referire la ultima sumă din dosarul nr. 1r-263/2022, în aceasta a fost evidențiată o faptă care a implicat înregistrarea unui act sexual întreținut de făptuitor și victimă în formă perverse, faptă care denotă o repercusiune mai gravă pentru o eventuală victimă decât postări sau exprimări într-o rețea de socializare.

10.7. Prin urmare, instanța va admite parțial acțiunea civilă formulate de partea vătămată Rodica Pavlenco și va obliga inculpata Ana Babzenco să achite din contul său mijloace bănești în mărime de 20.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracțiune.

În conformitate cu prevederile articolelor 64 și 80^1 alin. (1) din Codul penal, 1998, 2036-2037 din Codul civil, 162, 219-225, 329, 340, 364^1, 384-389, 392-395, 397 şi 437 alin. (1) pct. 1^4) din Codul de procedură penală,

I N S T A N Ț A D E J U D E C A T Ă H O T Ă R Ă Ş T E:

a. Se recunoaște vinovată **Babzenco Ana *****,** în comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 177 alin. (2) lit. d) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte***** sub formă de amendă în mărime de **500 (*cinci sute*) de unități convenționale**, ce reprezintă echivalentul sumei de **25.000 (*douăzece și cinci de mii*) de lei**.

b. În temeiul art. 64 alin. (3^1) din Codul penal, se explică Anei Babzenco că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 3 (*trei*) zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie, iar în acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

c. Se informează Anan Babzenco că, potrivit art. 64 alin. (5) și (7) Cod penal, în caz de eschivare cu rea-voință de la achitarea amenzii stabilite, instanța de judecată poate înlocui suma neachitată a amenzii cu închisoare, în limitele termenului maxim al pedepsei prevăzute de articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 (*una sută*) de unități convenționale de amendă, iar în cazul în care condamnatul nu este în stare să achite amenda, instanța de judecată o poate înlocui, în condițiile art. 67 Cod penal, cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 (*şaizeci*) de ore de muncă pentru 100 (*una sută*) de unități convenționale de amendă.

d. Se aplică în privința Anei Babzenco măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara*, care se menține până la rămânerea definitivă a sentinței.

e. Mijlocul material de probă: un purtător de informaţie tehnico-electronică de tip optic „*DVD-R*” care conține un fișier audio, 17 fișiere video și 35 capturi de ecran, care se păstrează la dosarul penal, se va deţine la cauza penală pe toată perioada păstrării sale.

f. Se admite *parţial* acțiunea civilă depusă de partea vătămată Rodica Pavlenco, prin care a solicitat încasarea cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracţiune, mijloace bănești în cuantum de 50.000 (*cincizeci mii*) de lei.

g. Se încasează de la Ana Babzenco în beneficiul lui Rodica Pavlenco, mijloace bănești cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin infracţiune, în cuantum de **20.000 (*douăzeci de mii*) de lei**, iar în rest, acțiunea civilă se respinge ca nefondată.

h. Sentința se expediază participanților la proces și se publică pe pagina web a instanței judecătorești - https://jcs.instante.justice.md/.

i. Sentința este cu drept de atac în ordine de *recurs* la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 (*cincisprezece*) zile, prin intermediul Judecătoriei Căușeni, sediul Bender (*satul Varnița*), din momentul pronunțării integrale a acesteia, doar cu privire la erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.

Președintele ședinței,

judecătorul */semnătura/* **Grigorii DAMASCHIN**

Copia corespunde originalului,
judecătorul *Grigorii DAMASCHIN*